

A csipkét az teszi széppé, ami hiányzik belőle

Amikor visszagondolok az életemre, sokszor eszembe jut, mit nem tudtam elérni, mennyi mindent nem valósítottam meg. Volt, amikor az adottságom hiányzott a megvalósításhoz, máskor a szorgalmam. Biztos, hogy minden vágyunknak, elképzelésünknek, álmunknak meg kell valósulnia? Akkor hasonlóak lennének ahhoz a gyermekhez, akinek mindent megvesznek, amit csak óhajt, mégis unatkozva ül a méregdrága játékok közt.

A lélektan azt állítja, hogy a megvalósulatlan álmok maradnak a legszebbek, a beteljesületlen vágyak lesznek a legkedvesebbek, a meg nem kapott dolgok a legkívánatosabbak.

Amikor elérünk, megvalósítunk valamit, attól a pillanattól kezdve a kezünkben kezd el romlani, értéktelenedni. Egy lelkiéleti kiskönyv mondja: „*Minden élet drága csipke, az élet szálaiból szöve, mintáját mindig az adja, ami hiányzik belőle*” (Falu Tamás).

Ritkán gondoltam arra, hogy ami az életemből hiányzik, az széppé teheti. Az biztosan igaz, hogy az életem a megvalósult és megvalósulatlan dolgokkal kerek igazán.

Gyermekkoromban nagyon vágytam egy lábbal hajtható kisautóra. Soha nem kaptam ilyet. Az viszont megadatott, hogy 10 éves koromtól rendszeresen vezethettem traktort,

lánctalpast és kombájnt.

Zárkózott, magányos típusú gyermek voltam. Hiányoztak a barátok, a beszélgetőtársak. Évtizedekkel később kárpótolt a kisközösség, sok igaz barátal, komoly és színvonalas beszélgetésekkel, emlékezetes és fergeteges közösségi programokkal.

Kicsi koromtól szerettem volna jó focista lenni. Az általános iskolában mindig csak tartalék voltam ügyetlenségem miatt. Középiskolában is csak azért vettem be a csapatba, hogy meglegyen a létszám. Utána megtanultam a foci alapjait, amennyit meg lehet tanulni az embernek önmagától. Nem lettem, és nem is vagyok igazán jó futballista ma sem. De egy nagyon komoly leckét kaptam, aminek tanulságait ma is őrzöm. A papi válogatottal a Fradi-pályán fociztunk a Ferencvárossal, több ezer néző előtt. Hosszú időre megzavart a népszerűség tapasztalata, és megértettem, miért mennek tönkre azok a tehetséges fiatal focisták, akiknek hetente több ezer ember tapsol, akik élvezik a népszerűséget, akiket hírnév vesz körül. Megértettem (azt az addig nehezen értett tételt), hogy a népszerűség, a hírnév nagyobb lelki teher, mint az üldözöttség, mert igen kevesen tudják ennek fényében helyesen értékelni önmagukat. A népszerűség teherképe alatt a legtöbben lelkileg elferdülnek, meg

nyomorodnak, nemhogy felemelkednének. Mindezek fényében a Gondviselés nagy ajándéka, hogy soha nem lettem ünnepeelt focista és népszerű ember.

Ma is elvárásznak azok a gyönyörű természeti tájak, amelyeket a tv-ben látok, vagy képeskönyvekben. Egészen biztos, hogy ilyen egzotikus helyekre soha nem fogok eljutni. Nagy elégtételt jelentenek közös bakonyi túráink, táboraink. Egyedül különben sem mennék el már sehova, mert nincs nagyobb érték, mint a közösségi együttlétünk alatt átélt közös élmények.

Amit gyenge emberi szavakba foglalva akartam mondani, csak ennyi: megvalósulatlan álmaim, vágyaim értéke vetekszik beteljesült reményeinkkel, mert a Gondviselő tökéletesen kiegészíti a mi felemás életünket úgy, hogy a hiány és a valóság egyetlen szóttest alkot, mint a csipke, amit az tesz széppé, ami hiányzik belőle.

Istenem! Kezdem érteni transzcendens pszichológiád részleteit. Köszönöm, amit nem kaphattam meg az életemben. Ma már tudom, hogy ezek is szépítik életemet, lelkemet. Köszönöm, hogy Te sokszorosan kárpótoltál mindenért. Háls vagyok mérhetetlen szeretetedért, isteni logikáért. Ámen.

Vincze József

Fohász

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászok, csak erőt kérek a hétköznapokhoz. Taníts meg a kis lépések művészetére!

Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítsem a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat!

Segíts engem a helyes időbeosztásban! Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontosságai sorrendjének, elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez!

Erőt kérek a fegyelmezettséghez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen, de értelmesen osszam is be napjaimat, észleljem a váratlan örömeket és magaslatoakat!

Őriz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie! Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk!

Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához! Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk.

Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit. Kérlek, segíts, hogy tudjak várni!

Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra. Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörékenyebb ajándékára méltók lehessünk!

Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen – szavakkal vagy szavak nélkül – egy kis jóságot közvetíthessek!

Őriz meg az élet elszalasztásának félelmétől! Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van!

Taníts meg a kis lépések művészetére!

Antoine de Saint-Exupéry